



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2014, č. j. KUZL-1117/2014, sp. zn. KUSP-1117/2014/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se včasně podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí

Městského úřadu v Uherském Hradišti (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 11. 2013, č. j. MUUH-OD/46881/2013/GreV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“). Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla zn. BMW 745, r.z. ..., v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.

Dne 13. 5. 2013 v 10:30 hod neustanovený řidič vozidla zn. BMW 745, r.z. ..., v obci Uherské Hradiště na místní komunikaci Zelný Trh u domu č.p. 413 a v rozporu s dopravní značkou IP13c – parkoviště s parkovacím automatem, která je vyobrazena jako součást dopravní značky IP25a – zóna s dopravním omezením parkoval bez uhrazeného parkovacího poplatku. Tím došlo k porušení ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona. Toto porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.

Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nezjistil údaje k jednoznačnému určení řidiče vozidla, došlo k odložení věci ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť do 60 dnů nebylo možné zahájit přestupkové řízení vůči konkrétní osobě. Následně správní orgán I. stupně zahájil správní řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. V řízení o správním deliktu dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil ve výrokové části co do zpřesnění popisu skutku a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce svou žalobu koncipoval do dvou hlavních žalobních bodů. Žalobce nejprve namítal nenaplnění skutkové podstaty deliktu, neboť správní orgány zcela rezignovaly na povinnost řádného zjištění skutkového stavu danou ustanovením § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Žalobce již ve vyjádření k řízení namítal, že skutek, pro který je řízení vedeno, nebyl protiprávní, neboť řidič vozidla jednal za okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání. V takovém případě nelze provozovatele vozidla uznat vinným ze spáchání správního deliktu, neboť v řízení o správním deliktu musí být správním orgánem prokázáno naplnění jeho materiální i formální stránky.

Správní orgán I. stupně však argumentaci žalobce odmítl s tím, že jeho verzi neuvěřil, neboť se vyjádřil až v probíhajícím řízení. Dále se správní orgán I. stupně skutkovými

okolnostmi nezabýval. Správní orgán I. stupně měl po doručení vyjádření zmocněnce žalobce dále pokračovat v šetření protiprávního jednání. Měl postupovat tak, že by Ing. M. J., který se doznal k formálnímu porušení ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, předvolal jako svědka. K případné námitce, že by Ing. J. nemohl vystupovat jako svědek, když by mu po jeho doznání svědčilo procesní postavení obviněného, žalobce uvedl, že k takové situaci by nemohlo dojít, neboť dle ustanovení § 125g odst. 1 silničního zákona nemůže po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele zahájit řízení o přestupku pro porušení stejné povinnosti řidiče. Správní orgán je vázán zásadou inkviziční a zásadou materiální pravdy a tudíž případný důkaz svědeckou výpovědí byl povinen provést sám, a to bez návrhu účastníka řízení. Pokud by správní orgán I. stupně takto učinil, podal by zmocněnec žalobce bližší vysvětlení, které měl v úmyslu podat taktéž na nařízeném ústním jednání. Předpokládal totiž, že jeho omluva bude uznána. Vycházel přitom z toho, že se jednalo o první omluvu ve věci s delší promlčecí lhůtou než u přestupků a rovněž k ústnímu jednání nebyli předvoláni svědci.

Skutečnost, že správní orgán I. stupně verzi zmocněnce žalobce neuvěřil, nepovažoval žalobce za náležité vypořádání se s jeho námitkami. Zmocněnce si totiž lze zvolit až po zahájení řízení, které bylo zahájeno vydáním příkazu. Žalobce si tedy nemohl zmocněnce zvolit dříve. Tvrzení správního orgánu I. stupně o zjevení „deus ex machina“ v podobě zmocněnce bylo irelevantní, neboť jeho zmocnění nebylo ani dříve možné. Vzhledem k tomu, že byl žalobce již od okamžiku doručení výzvy k úhradě určené částky minimálně podezřelý ze spáchání správního deliktu, bylo nanejvýš logické, aby jako právně neznalý nečinil podání se svým vyjádřením. Činit podání v zastoupení však mohl až po zahájení řízení, což také učinil. Dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně chtěl-li se žalobce zbavit odpovědnosti za správní delikt, mohl tak učinit jen v případě, že by se vyjadřoval v době, kdy nemohl být zastoupen. Takový názor je však v rozporu s právem na obhajobu ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Správní orgán I. stupně tedy nesplnil svoji povinnost vyplývající z ustanovení § 68 odst. 3 silničního zákona a zapříčinil tak nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V tomto směru žalobce odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozhodnutí ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 2 As 30/2007-58.

V případě odpovědnosti za delikt provozovatele vozidla se sice nezkoumá forma zavinění, je však nutné, aby delikt, který je obviněnému kladen za vinu, naplňoval dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona znaky přestupku a tyto byly prokázány. V posuzovaném případě se však nejednalo o protiprávní jednání, neboť zde byly uplatněny okolnosti vylučující protiprávnost. Není sporné, že jízda se zakloněnou hlavou, kdy řidiči teče proudem krev z nosu, může být nebezpečnější jak pro řidiče, tak pro ostatní účastníky silničního provozu, než morální újma společnosti vyplývající z parkování v rozporu s právními předpisy. Jednání, kterým se řidič snažil tomuto ohrožení zabránit, nemůže být protiprávní a nemohlo tak vykazovat znaky přestupku. Ani provozovatel vozidla tedy není odpovědný za daný správní delikt. Skutečnost, že správní orgány tuto okolnost nikterak nezohlednily, činí jejich rozhodnutí nepřezkoumatelným.

V druhé hlavní žalobní námitce žalobce brojil proti postupu správních orgánů v rozporu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu. Žalobce shrnul, že dne 6. 12. 2013 podal e-mailem bez důvěryhodného elektronického podpisu odvolání, v němž rovněž požádal o pořízení kopie spisové dokumentace a stanovení termínu, kdy si ji může převzít. Správní

orgán I. stupně jej vyzval k doplnění podaného odvolání ve smyslu ustanovení § 37 a § 83 správního řádu. Žalobce takto učinil a odvolání potvrdil e-mailem s důvěryhodným elektronickým podpisem za současného naplnění ostatních podmínek podání podle ustanovení § 37 a zachování odvolací lhůty dle ustanovení § 83 správního řádu. Žalobce očekával, že mu bude následně stanoven termín, kdy si bude moci převzít kopii spisové dokumentace, a dále lhůta k doplnění odvolání o odvolací body. Správní orgán nevěděl, z jakých skutkových a právních důvodů se žalobce domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí. Povinností správního orgánu I. stupně bylo vyzvat žalobce k odstranění vady podání dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Výzvu správního orgánu I. stupně nelze považovat za výzvu k doplnění odvolacích důvodů, neboť se nejednalo o výzvu k doplnění odvolacích důvodů ve smyslu ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. K tomuto žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 298/2008-52, Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 4/2009 a Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 54 Ca 1/2008-30. Tím, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, aniž by znal argumenty, pro které se žalobce domáhal jeho zrušení, zatížil napadené rozhodnutí podstatnou vadou řízení. K tomu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu č. j. I. ÚS 654/03 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 6. 2014 nesouhlasil s obsahem podané žaloby, neboť dle jeho názoru napadené rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a i způsob vedení řízení byl zcela v mezích správního řádu i silničního zákona.

K osobě pachatele přestupku a provozovatele vozidla žalovaný shrnul, že dne 15. 7. 2013 vydal výzvu k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona. Současně žalobce poučil, že jeho případné vyjádření má formu podání vysvětlení. Na tuto výzvu žalobce nereagoval, ačkoliv ji dne 22. 7. 2013 osobně převzal. Správní orgán I. stupně proto věc přestupku dne 3. 9. 2013 podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Teprve dne 29. 10. 2013 byl správní orgán I. stupně prostřednictvím nově zvoleného zmocněnce Ing. M. J. informován, že právě Ing. J. měl být řidičem vozidla. V tuto dobu však již bylo zahájeno řízení o správním deliktu a nebylo již možné zahájit řízení o správním deliktu, což zapovídá ustanovení § 125g odst. 1 silničního zákona. Správní orgán I. stupně měl tak všechny předpoklady k tomu, aby podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona věc přestupku odložil a projednal správní delikt provozovatele vozidla.

K otázce omluvy a přezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně i žalovaný dostatečně vyjádřili k otázce věrohodnosti tvrzení, že Ing. J. byl řidičem vozidla a jednalo se o krajní nouzi. Ani sám žalobce bližší popis událostí, které se měly s jeho vozidlem odehrát v inkriminované době, nenabízí. Konkrétně neobjasnil, proč nereagoval na výzvu k uvedení osoby řidiče. Argument o tom, že je právně neznalý, nemůže obstát. Ve výzvě byl

instruován správním orgánem I. stupně k tomu, co má udělat. Pokud si nebyl jistý, měl si obstarat odpovídající právní pomoc. Pokud si žalobce místo toho sjednal „pojištění proti pokutám“ a následně nezvolil odpovídající procesní taktiku, jedná se o jeho problém. Nedůvodnost omluvy Ing. J. z nařízeného ústního jednání byla v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně vyargumentována již jen tím, že Ing. J. neuvedl žádný konkrétní důvod své neúčasti. Uzavřely-li správní orgány obou stupňů, že omluva není dostatečná pro neuvedení žádného důležitého důvodu neúčasti, pak na věci nic nemění, jedná-li se o první omluvu. Na ústní jednání v daném případě nadto dopadá pouze ustanovení § 49 a § 59 správního řádu a nikoliv ustanovení § 74 zákona o přestupcích.

Žalovaný dále vyloučil, že by správní orgán I. stupně pochybil ve výzvě k doplnění podání. Správní orgán I. stupně ve výzvě uvedl, že je Ing. J. povinen podání doplnit o náležitosti dle ustanovení § 37 správního řádu. Podle tohoto ustanovení z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Pokud správní orgán I. stupně vyzval Ing. J. k doplnění odvolání s odkazem na ustanovení § 37 správního řádu, bylo povinností Ing. J. tyto náležitosti nastudovat a doplnit je. V podání mj. chybělo, co se jím navrhuje. V žalobě není ani uvedeno, co konkrétně bylo nedoplněním podaného odvolání žalobci upřeno a co nemohl bez výzvy k doplnění uvést.

Žalovaný tak v závěru svého vyjádření navrhl žalobu pro její nedůvodnost zamítnout.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170, kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.r.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že žalovaný (resp. správní orgán I. stupně) dostatečně nezohlednil okolnosti vylučující protiprávnost jednání řidiče a nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 68 odst. 3 silničního zákona, nemůže soud ani v jednom z odkazů žalobce na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přisvědčit. Žalovaný i správní orgán I. stupně se v dostatečné míře, zřetelně a srozumitelně vyjádřili ke všem otázkám rozhodným v dané věci, přičemž žádnou okolnost neopomenuli. V napadeném i prvostupňovém rozhodnutí je zdůvodněno a srozumitelně uvedeno, co správní orgány vedlo k jejich závěrům. Z odůvodnění napadeného, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je pak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí

vyslovil žalovaný, je zřetelná. Krajský soud má za to, že žalovaný i správní orgán I. stupně předmětnou věc dostatečně vypořádali, své závěry logicky odůvodnili a argumentovali s uvedením skutkových a právních důvodů. Napadené i prvostupňové rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, pak nutně neznamená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 1. 7. 2013 bylo správnímu orgánu I. stupně postoupeno Městskou policií Uherské Hradiště oznámení ze dne 1. 7. 2013, č. j. MUUH-MP/46881/2013/sukup, o podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Šlo o přestupek spáchaný dne 13. 5. 2013, kdy blíže neurčený řidič tam specifikovaného vozidla parkoval v Uherském Hradišti na ulici Zelný Trh u č.p. 413, a to bez uhrazeného parkovacího poplatku. Správní orgán I. stupně na základě tohoto oznámení zaslal dne 16. 7. 2013 výzvu ze dne 15. 7. 2013, č. j. MUUH-OD/51147/2013/UrbP Spis/9393/2013 (dále též „Výzva“), dle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona k zaplacení určené částky ve výši 500 Kč, kterou žalobce převzal osobně dne 22. 7. 2013. Na tuto výzvu žalobce nereagoval a správní orgán I. stupně úředním záznam ze dne 3. 9. 2013, č. j. MUUH-OD/46881/2013/UrbP Spis/9393/2013, věc odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť správní orgán I. stupně do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 5. 9. 2013 byl žalobci zaslán příkaz týkající se spáchání správního deliktu ze dne 3. 9. 2013, č. j. MUUH-OD/64272/2013/UrbP Spis/9393/2013, který mu byl doručen dne 9. 9. 2013. Dne 17. 9. 2013 byl správnímu orgánu I. stupně doručen prostřednictvím zmocněnce žalobce, Ing. M. J., odpor proti příkazu, který byl následně doplněn zaručeným elektronickým podpisem. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 26. 9. 2013 předvolal žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce k nařízenému ústnímu jednání na den 29. 10. 2013 v 08:30 hod. Tento přípis byl doručen dne 4. 10. 2013. Dne 29. 10. 2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva zmocněnce z nařízeného jednání, ve které bylo uvedeno: *„Omlouvám se, ale jednání se účastnit nemohu. Mohu však prohlásit, a je to též důvod mého zmocnění, že uvedeného protiprávního jednání jsem se dopustil já osobně. Jde o to, že dne 13. 5. 2013 jsem měl zapůjčené vozidlo od pana B. Když jsem od něj odjížděl a projížděl jsem Uherským Hradištěm, spustila se mi krev z nosu. Bohužel mám nízkou srážlivost krve, a tak vím, že když se něco podobného stane, nestačí mi podržet minutu kapesník u nosu, ale jde o záležitost vyžadující delší řešení. Tuto situaci jsem vnímal jako krajní nouzi, neboť nelze řídit se zakloněnou hlavou bez rizika způsobení dopravní nehody. Zastavil jsem tedy na prvním příhodném místě a běžel do jakéhosi krámu požádat o kapesníky a utěrky. Je pravdou, že jsem v dané situaci nezaregistroval, že by se na místě mělo platit parkovné. Za zbytečné komplikace se omlouvám. Taktéž uznávám, že faktickým viníkem jsem já; jsem však toho názoru, že se jednalo o okolnost vylučující protiprávnost, neboť alternativou k zastavení bylo pokračování v jízdě, čímž bych však ohrozil životy i majetky lidí. Žádné peníze k úhradě parkovného jsem u sebe neměl, tedy ani kdybych věděl, že je parkování za poplatek, nemohl bych jej uhradit. Vzhledem k tomu, že skutek tak, jak je popsán*

v obvinění, se nestal, tak navrhuji správnímu orgánu zastavit řízení vedené pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele.“ Z protokolu o ústním jednání ze dne 29. 10. 2013, č. j. MUUH-OD/79931/2013/GreV Spis/9393/2013, vyplývá, že správní orgán I. stupně omluvu neuznal, neboť o termínu ústního jednání Ing. J. věděl dostatečně dopředu, a proto si mohl své pracovní i osobní záležitosti uspořádat tak, aby se ústního jednání mohl účastnit. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí.

Žalobce zákonnost uvedeného postupu správního orgánu zpochybňuje z důvodů uvedených v první žalobní námitce (viz výše). S jeho argumenty se však zdejší soud neztotožnil.

Podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona se právnická nebo fyzická osoba *dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Podle ustanovení § 125f odst. 2 silničního zákona *právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*

Podle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Podle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona *provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

Podle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.*

Výzva provozovateli motorového vozidla musí podle ustanovení § 125h odst. 4 silničního zákona obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a

další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7 téhož ustanovení. Zákodárce tuto výzvu do znění zákona zavedl nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Provozovatel může ve smyslu ustanovení § 125h odst. 6 silničního zákona sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku, dále může rozporovat správnost, úplnost a obsah výzvy ve smyslu ustanovení § 125h odst. 4 silničního zákona, může namítat vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona či uhradit správním orgánem určenou částku, čímž dojde ve smyslu ustanovení § 125h odst. 5 silničního zákona k odložení věci. Ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona vyjadřuje samo o sobě subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Na prvním místě je vždy odpovědnost za přestupek, což vyplývá z ustanovení § 125h odst. 6 silničního zákona. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, však nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, je primárním úmyslem zákodárce právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f silničního zákona „postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Na tuto myšlenku navázal Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dle kterého: „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.“ Toliko v případě, kdy mají správní orgány reálnou příležitost zjistit osobu přestupce, musí se tedy o to skutečně pokusit. Nicméně v případě, kdy provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nedaří se jí doručovat, případně tato odepře podání vysvětlení z důvodů dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, či dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Tím spíše bude tato podmínka splněna v případě, pokud provozovatel vozidla ani takovou osobu neoznačí.

Jak si soud ověřil ze správního spisu, žalobci byla bezvadná výzva se všemi výše specifikovanými náležitostmi zaslána. Žalobce na ni nijak nezareagoval. Správní orgán I. stupně tedy měl k dispozici pouze úřední záznam Městské policie Uherské Hradiště ze dne 1. 7. 2013. Z něj plyne, že vozidlo r.z. ..., jehož provozovatelem je žalobce, bylo zaparkováno na ulici Zelný Trh u č.p. 413 bez uhrazeného parkovacího poplatku, přičemž se nepodařilo zjistit totožnost řidiče, který vozidlo na místě zanechal. Správní orgán I. stupně tak učinil nezbytné úkony ke zjištění totožnosti řidiče vozidla. Nereagoval-li žalobce na zmíněnou výzvu a nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, musel být srozuměn s tím, že v takovém případě vzniká jeho odpovědnost za zmíněný správní delikt. Ostatně o možnosti dalšího postupu (tedy o zahájení řízení o správním deliktu) byl žalobce ve

výzvě řádně poučen. Žalobce nesdělil žádnou podstatnou skutečnost, která by mu bránila reagovat na uvedenou výzvu. Argumentaci, že se nemohl ve věci dříve vyjádřit, neboť si zmocněnce mohl zvolit až po zahájení řízení a jakožto právně neznalý se ke správnímu orgánu I. stupně samostatně vyjadřovat nechtěl, neshledal soud přílehlavou (viz dále). Soudu se naopak jeví zcela logickým a správným následný postup správního orgánu I. stupně, který věc ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona odložil a následně vydáním příkazu zahájil ve věci řízení o správním deliktu žalobce coby provozovatele vozidla.

V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla bez uhrazení parkovacího poplatku a tudíž se i dle názoru soudu jednalo o poměrně jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku a fotodokumentace, z níž je patrné, že předmětné vozidlo stálo na uvedeném parkovišti a za sklem nemělo doklad o uhrazení parkovného. Správní orgán I. stupně zcela správně vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle ustanovení § 125h silničního zákona. Po odložení věci v přestupkovém řízení správní orgán I. stupně vydal příkaz o uložení pokuty, vůči němuž podal žalobce odpor. Následně jej předvolal k ústnímu jednání. Žalobce na poslední chvíli reagoval omluvou z nařízeného ústního jednání společně s přípisem, ve kterém se jako řidič vozidla označil zmocněnec žalobce, Ing. J. Dle názoru soudu ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné provádět výslech jeho zmocněnce, neboť žalobce i jeho zmocněnec se mohli opakovaně k předmětu řízení vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci, se kterou se správní orgány vypořádaly. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil výslech dalších osob a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Soud k věci dále uvádí, že pouhé opožděné tvrzení žalobce týkající se řízení vozidla Ing. J. nemůže – bez dalšího – závěry správních orgánů o prokázání správního deliktu zpochybnit. Skutečnost, že se až v řízení o správním deliktu za řidiče motorového vozidla v inkriminované době označil právě zmocněnec žalobce, Ing. J. totiž vzbuzuje důvodné pochybnosti o účelovosti takového postupu, a to i právě s ohledem na účelové a obstrukční jednání Ing. J. v typově obdobných věcech. Verze žalobce se tedy jeví zdejšímu soudu v souladu s názorem správních orgánů jako nevěrohodná a účelová. Rovněž námitky žalobce zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, který zastupuje žalobce v obdobných věcech, je v kontextu s uvedeným postupem třeba hodnotit tak, že se jedná o obstrukčně zvolenou taktiku za účelem podání žaloby s opětovně účelovými námitkami (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, a ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26).

Žalobci tedy byla prostřednictvím zaslané výzvy dána možnost zbavit se odpovědnosti za spáchání přestupku sdělením totožnosti řidiče, přičemž tento by mohl následně uplatnit své námitky ohledně svého jednání v krajní nouzi (krvácení z nosu a snížená krevní srážlivost). Této možnosti však žalobce nevyužil. Nemůže proto správním orgánům nyní vytýkat, že až v řízení o správním deliktu, kde již nastupuje objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, nemohl uplatnit věcné námitky proti závěrům o spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu. Dle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona totiž

provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Pokud tedy žalobce jako provozovatel motorového vozidla prostřednictvím svého zmocněnce svou verzi události sdělil až následně v řízení o správním deliktu, nebyl správní orgán povinen se touto verzí jakkoliv věcně zabývat. Byl-li žalobce vlastní vinou nečinný již v řízení o přestupku, nemohl legitimně očekávat, že bude v řízení o správním deliktu řešena možnost jeho vyvinění, neboť odpovědnost za správní delikt má objektivní charakter a výše citované liberační důvody nezahrnují skutečnost uváděnou žalobcem, tj. zdravotní indispozice řidiče motorového vozidla.

Soudu je rovněž z jeho úřední činnosti známo, že žalobcem uváděná verze o nutnosti zastavení vozidla s odvoláním na institut krajní nouze je používána obecnými zmocněnci v řízeních o přestupcích či správních deliktech opakovaně, a to pouze s obměnami údajů o zdravotním postižení i v jiných obdobných řízeních (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 52 A 30/2016-115, či rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 A 146/2015-47). Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy k tomuto tvrzení zcela správně nepřihlédly a vůbec se tímto věcně nezabývaly, neboť řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla má objektivní charakter s poměrně úzce vymezenými liberačními důvody. Rozhodně se v něm neposuzuje případná zdravotní indispozice řidiče vozidla. Soud nadto dodává, že tato procesní strategie v podobě označení údajného řidiče, jenž měl spáchat protiprávní jednání v krajní nouzi, je profesionálními zmocněnci v oblasti dopravních přestupků často využívána. Soud přitom nemůže souhlasit s tím, aby v minulosti často přestupci využívané účelové výmluvy na osobu blízkou, které vedly k přijetí právní úpravy zakotvující odpovědnost provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f a následující silničního zákona, byly nahrazeny jinými účelovými výmluvami na osobu jinou (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24). Uvedená žalobní námitka se proto zdejšímu soudu jeví jako ryze účelová. Žalobce mohl označit osobu, která vozidlo řídila, již na základě výzvy dle ustanovení § 125h silničního zákona. Žalobce však této možnosti včas nevyužil, naopak v této době, ale i po zahájení řízení o správním deliktu, zůstal zcela nečinný. S tvrzením, že řidičem vozidla měl být v předmětnou dobu zmocněnec žalobce, Ing. J., přišel zmocněnec až v omluvě z nařízeného jednání ze dne 29. 10. 2013 (tedy v den konání ústního jednání), kterým reagoval na předvolání k ústnímu jednání. Zdejší soud pouze nad rámec všeho výše uvedeného konstatuje, že se rovněž plně ztotožnil s argumentací správních orgánů k důvodnosti omluvy zmocněnce žalobce z nařízeného ústního jednání, a proto na ni v celém rozsahu odkazuje.

Soud tedy závěrem k této žalobní námitce uvádí, že tvrzení žalobce týkající se řízení motorového vozidla Ing. J. považuje účelovou a obstrukční taktiku zmocněnce žalobce, který je zdejšímu soudu znám z obdobných věcí týkajících se přestupků na úseku dopravy, v nichž vystupuje jako zmocněnec přestupců uplatňujících řadu velmi obstrukčních strategií. Jde tak o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek. Do této procesní taktiky zapadá též označení údajného řidiče, Ing.

J., stíženého náhlým krvácením z nosu s nutností odstavení vozidla. Za nepravděpodobné lze rovněž označit tvrzení žalobce, že údajný řidič vozidla měl vozidlo opustit do blízkých obchodů za účelem sehnání hygienických potřeb nutných k zastavení krvácení z nosu, přičemž si nevšiml, že v mezidobí se k předmětnému vozidlu dostavili strážníci městské policie, kteří fotograficky zdokumentovali způsob jeho zaparkování a sepsali o tom záznam. Soud nadto dodává, že žalobce ani tvrzené jednání v krajní nouzi nijak důkazně nedoložil.

Soud proto uzavírá, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo s žalobcem zahájeno zcela v souladu s příslušnými ustanoveními silničního zákona, přičemž ani v následném postupu zdejší soud neshledal žádná pochybení.

Krajský soud nepřisvědčil rovněž žalobní námitce spočívající v nedostatečném, resp. chybném, poučení správního orgánu I. stupně ve výzvě k doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně ve výzvě k doplnění podání ze dne 9. 12. 2013, č. j. MUUH-OD/92401/2013/GreV Spis/, žalobce vyrozuměl následovně: „*Podání nebylo podepsáno zaručeným elektronickým podpisem, Vzhledem k této skutečnosti, a protože podání neobsahuje povinné údaje normované § 37 a § 83 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vyzývám Vás k doplnění tohoto podání, jak je shora uvedeno, a to ve lhůtě 3 dni od doručení této písemnosti.*“ Žalobce k tomu uvádí, že po obdržení výzvy odvolání potvrdil podání e-mailem s důvěryhodným elektronickým podpisem za současného naplnění ostatních podmínek podání dle ustanovení § 37 a zachování odvolací lhůty dle ustanovení § 83 správního řádu.

Je třeba zdůraznit, že odvolání je podáním ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Podle ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu *z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo ji provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právníká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.*

Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

Podle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a*

aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu *správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*

Soud ve shodě s právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v jeho rozhodnutí ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, připomíná, že žalobce byl ve správním řízení od samého počátku zastoupen obecným zmocněncem velmi často vystupujícím v této roli a v typově podobných případech (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30, ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 34/2015-25, ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015-59, ze dne 19. 11. 2015, č. j. 8 As 94/2015-25, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 As 275/2015-41, či ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015-38). Nelze tedy než očekávat, že taková osoba měla rozumět tomu, jakou povinnost jí, resp. jejímu zmocniteli, správní orgán I. stupně ukládá, a jaké budou důsledky nesplnění této povinnosti. Pokud se účastník řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby své odvolání doplnil, nepochopil, co má konkrétně doplnit, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Zmocněnec žalobce bezpochyby disponoval dostatečnou znalostí předpisů v oblasti správního trestání i vedení správního řízení a byly mu tedy známy veškeré náležitosti odvolání i obecné náležitosti podání, jakož i případné následky, pokud tyto náležitosti v podaném odvolání obsaženy nejsou. To je zřejmé i z jeho odkazů na příslušná ustanovení právních předpisů i z jeho dalších procesních úkonů v dané věci. Namítá-li tedy tímto zmocněncem zastoupený žalobce, že byl zkrácen na svých právech ne zcela přesnou výzvou k odstranění vad odvolání, jedná se dle názoru zdejšího soudu o námitku účelovou.

I přes ne zcela vhodně zvolenou formulaci výzvy naplnil správní orgán I. stupně svým postupem požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu (viz obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36), a to především s ohledem na výše uvedené a z toho plynoucí konkrétní charakter posuzované věci. Soud nikterak nerozporuje, že správní orgán I. stupně v předmětné výzvě k doplnění odvolání uvedl odkaz na nesprávné ustanovení, když dozajista zamýšlel namísto ustanovení § 83 správního řádu odkázat na ustanovení § 82 správního řádu, nicméně zdejší soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69, kdy tento uvedl: „*Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.*“ Nelze tudíž dovozovat, že by každé pochybení správních orgánů bez dalšího mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. I když bylo ve věci podáno pouze blanketní odvolání, žalovaný prvostupňové rozhodnutí zcela dostatečně přezkoumal, a to jak po stránce právní, tak po stránce skutkové. Podrobně se zabýval všemi skutečnostmi zjištěnými ve správním řízení (mj. tedy taktéž otázkou totožnosti řidiče motorového vozidla

v inkriminovanou dobu, důvodností omluvy zmocněnce z ústního jednání aj.). O tom, že se žalovaný skutečně danou věcí detailně zabýval, svědčí mimo jiné také fakt, že ve výroku napadeného rozhodnutí změnil (resp. upřesnil) specifikaci skutku. V posuzovaném případě by žalobce mohl pouze s velkými obtížemi i v případě doplnění důvodů podaného odvolání jakkoliv zpochybnit zjištěný skutkový stav, a případné doplnění by tak nemělo žádný podstatný dopad na samotné rozhodování žalovaného. Zdejší soud má za to, že by ani doplnění důvodů podaného odvolání nemělo za následek jiné rozhodnutí žalovaného, neboť tento se i přes blanketní odvolání přezkumu prvostupňového rozhodnutí důkladně věnoval, přičemž neopomněl žádnou z nyní v žalobě namítaných rozporných a problematických otázek. Takový závěr plyne i z vypořádání předcházející žalobní námitky, kdy se soud poměrně podrobně zabýval skutkovým stavem a postupem správních orgánů v rámci řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla a v jejich postupu neshledal pochybení.

Z obsahu správního spisu je nadto zřejmé, že žalobce v návaznosti na předmětnou výzvu k doplnění odvolání doplnil podané odvolání o konkrétně zmíněný podpis, přičemž další text výzvy ponechal bez jakékoliv reakce. Soud má za to, že z dané výzvy bylo alespoň obecně seznatelné, že je po žalobci nad rámec doplnění podpisu rovněž požadováno doplnění toho, co navrhuje. Soud tedy nemůže přisvědčit názoru žalobce, že jeho podání mělo základní náležitosti dle ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu a chyběly pouze náležitosti odvolání dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Dle názoru soudu z tohoto podaného odvolání skutečně nebylo patrné, co se navrhuje, což je jeden ze základních požadavků na úkony účastníků řízení vůči správním orgánům. Správní orgán I. stupně tedy zcela správně poučil žalobce k doplnění náležitostí stanovených v ustanovení § 37 správního řádu, avšak ten zůstal v tomto směru zcela nečinný a své odvolání (kromě zaručeného elektronického podpisu) dále nikterak nedoplnil. Doplnil-li na základě výzvy správního orgánu I. stupně konkrétně požadovaný podpis, avšak i s ohledem na přílišnou obecnost předmětné výzvy mu nebylo nadále jasné, co je po něm ze strany správního orgánu I. stupně k doplnění dále vyžadováno, nic mu nebránilo v tom, aby se přímo správního orgánu I. stupně dotázal, co konkrétně má dále v podaném odvolání doplnit. Soud musí opětovně zopakovat, že je mu z úřední i soudní znalosti známo, že zmocněncem žalobce byla osoba opakovaně zastupující osoby v typově obdobných případech, která si musela být dozajista vědoma nutnosti doplnění veškerých náležitostí odvolání, když znalostmi ohledně těchto náležitostí nepochybně vládne. Žalobci byl zároveň v řízení poskytnut dostatek prostoru na toto eventuální formální pochybení správního orgánu I. stupně reagovat. Žalobce však s ohledem na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (neboli „právo náleží bdělým“) dostatečně nestřežil svá práva, neboť přes výzvu správního orgánu I. stupně neučinil jakoukoliv aktivitu pro vyjasnění předmětného podání.

Soud tedy uzavírá, že zjištěné procesní pochybení správního orgánu I. stupně (resp. žalovaného), nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tudíž ani nedošlo ke zkrácení žalobce na jeho právu na obhajobu. Žalovaný totiž provedl obsáhlý a detailní přezkum prvostupňového rozhodnutí, který byl zaměřen kromě jiného rovněž na otázky, jež žalobce rozporoval v nyní projednávané žalobě. Na závěrech napadeného rozhodnutí by tedy ničeho nezměnila ani skutečnost, kdyby žalobce své odvolání doplnil o důvody. I tato žalobní námitka byla proto krajským soudem na základě uvedených skutečností shledána jako nedůvodná.

Pouze jako obiter dictum považuje soud za nezbytné vyjádřit se k postupu správních orgánů ve věci výzev k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. S ohledem na neustále se navyšující případy, kdy je účelově podáváno blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, měly by správní orgány přistoupit ke zpracování vzorů formalizovaných výzev k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, tedy takových podání, jež nesplňují některou z náležitostí odvolání dle ustanovení § 37 odst. 2 či § 82 odst. 2 správního řádu. Z takové výzvy by poté mělo být jednoznačně patrné, které náležitosti považuje správní orgán za absentující a zároveň jak mají být tyto náležitosti konkrétně doplněny, případně jak mají být vady odstraněny. Součástí výzvy by mělo být taktéž poučení o následcích neuposlechnutí této výzvy. Za situace, kdy by byly ze strany správních orgánů účastníkům řízení zasílány tímto způsobem formalizované výzvy, jež by za splnění výše specifikovaných náležitostí nemohly vzbuzovat u účastníků řízení žádné pochybnosti, došlo by na základě tohoto jednoduchého opatření k jednotnému a především procesně bezrozpornému postupu ve vztahu k účastníkům řízení za současného naplnění podmínek ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Vedlejším pozitivním důsledkem tohoto jednotného a nezpochybnitelného procesního postupu by poté byla minimalizace následných kroků účastníků řízení, jež jsou v řízení zastoupeni osobami, které se specializují na obstrukční a účelové jednání založených právě na procesních pochybeních správních orgánů.

V.

Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. 3. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu